

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 8 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 80

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σιάδα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.—ΚΟΜΗΣΑ
ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγματίων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΑΔΑ, Βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας.

[Συνέχεια]

Συνεπῆς πρὸς τὴν τοιαύτην αἰφνιδικὴν ἀ-
πόφασιν χωρὶς νὰ πειραθῇ ὅπως εἰσέλθῃ ἐν-
τὸς τῆς οἰκίας, κατήλθε καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ Βέρθα, ἥτις εἶχεν ἀκούσει τὸν ἦχον
τῶν βημάτων, ἔσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον,
καὶ νεκρική ὠχρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν
τῆς.

— Ἦτο ἐκεῖ!... Ἦκουσε τὰ πάντα, καὶ
μὲ ἀπεχθάνεται!... ὦ, ἀπωλέσθην, ὑπετραύ-
λισε μετὰ φωνῆς τεθλιμμένης.

Εἶτα σφίγγουσα ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας τῆς
Ἑδίττης, εἶπεν αὐτῇ μετ' ἀκρατήτου ὀρ-
γῆς:

— Ἀλλ' ἔσο ἅπαξ τοῦλάχιστον ἐν τῇ
ζωῇ σου εἰλικρινής... Ὁμολόγησόν μοι ὅτι
τὸν ἀγαπᾷς...

— Διατί ἡ τόση ἐπιμονὴ νὰ μὴ μὲ πι-
στεύῃς; ἤθελον νομίσει τὸν ἑαυτὸν μου πολὺ
εὐτυχῇ, βλέπουσα αὐτὸν μνηστευμένον σε...

— Ὁρκίσθητι λοιπὸν ὅτι θέλεις ἀποποι-
ηθῇ αὐτόν, ἐὰν σὲ ζητήσῃ εἰς γάμον...

— Τοιαύτη ὑπόσχεσις εἶναι ἀδύνατος, δι-
ότι εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκεται ἡ μήτηρ μου, τὸ
νὰ ἀποποιηθῶ τοιοῦτον γάμον ἤθελεν εἰσθαῖ
αὐτόχρημα κακούργημα.

— Προφάσεις... προφάσεις... σοφίσματα
... μωρολογίαι... Ἀ!... πόσον εἶχον ἐ-
πιτύχει ρίπτουσα εἰς τὸ πρόσωπόν σου τὸν
βόρβορον, ἐξ οὗ ἐπλάσθη ἡ ἀθλία καὶ ἀκα-
τηλὴ ψυχὴ σου... ὕπαγε, ὕπαγε... μὴ λη-
σμονεῖ ὅμως ὅτι τὸ μίσός μου καὶ ἡ ἐκδίκη-
σίς μου θὰ σὲ ἀκολουθήσωσιν.

Ἡ Ἑδίττη ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι
ποδῶν, διότι τὸ βλέμμα τῆς Βέρθας δὲν ὑ-
στέρει κατὰ τὴν ἐκφρασίν τῶν ἀπειλῶν τῆς,

— ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ κατὰ τὴν
στιγμὴν ἐκείνην ἡ μάμμη εἰσῆλθε, καὶ εἶπε
παρატηροῦσα μετ' ἐκπλήξεως τὴν θέσιν τῶν
δύο νεανίδων:

— Ἐνόμιζον ὅτι ὁ Τασίλλος ἦτο ἐνταῦ-
θα, τοῦλάχιστον μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸν εἶδον.

— Ἀπατάσθε, μάμμη μου, οὐδὲν ἐλκύει
αὐτὸν πρὸς τὴν οἰκίαν μας, μεθύσκειται δὲ
ἐξ εὐτυχίας μόνον εἰς τὴν καλύβην τῆς ἀ-
γαπητῆς καὶ εἰλικρινοῦς φίλης μας.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν οὔτε εἰς τὴν
γοῖαν, οὔτε εἰς τὴν Ἑδίττην νὰ εἶπῃ λέ-
ξιν, ἐνηγκαλίσθη τὴν τελευταίαν ταύτην,
ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ τὴν πνίξῃ, καὶ ἡσπάζε-
το αὐτὴν μετὰ τοσαύτης ὀργῆς, ὥστε τὸ
φίλημα ἐκεῖνο ἤθελέ τις ἐκλάβει μᾶλλον ὡς
δῆγμα, εἶτα τὴν ἀπώθησε βιαίως ἔξω τῆς
οἰκίας.

Ἡ δυστυχὴς κόρη ἐξῆλθε κλονιζομένη,
καὶ οὐσα ἔρμαιον φοβεράς ἡλιθιότητος, ἥτις
τῇ ἀφῆρει τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ. Ἄν καὶ
ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός, ἔλαβεν οὐχ ἥττον τὴν
διεξοδικωτέραν ὁδόν, ὅπως ἐπανεῖλθῃ οἰκάδε,
ἐλπίζουσα νὰ κατευνάσῃ ὀλίγον τὴν ταρα-
χὴν, ἥτις κατεῖχεν αὐτήν.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς οἰκίας ἀπῆντησε
γραῖάν τινα, ἥτις τὴν ἐχαιρέτισεν.

— Ἀ! σὺ εἶσαι, Βαρβάρα;... Ἡξέυρεις
ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου;...

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ σώσῃ, χαρίεσσά μου
κόρη! Ἀλλὰ τί σοὶ συνέβη;

— Ἐχω ἀνάγκην φίλτρου... ἡ ἄλλου τι-
νὸς ὑποκουδῆποτε μαχικοῦ, ὥστε νὰ κατα-
στῶ τοσοῦτον ἄσχημος ὑπὸ πάντων περι-
φρονουμένη.

— Ὅχι, ἀγαπητή μου, δὲν ὠνευρεύθην
νὰ κατασκευάσω τοιοῦτου εἶδους φίλτρα...
ἀλλὰ πρόσεξον εἰς τὰς λέξεις σου... δύναμαι
νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι κίνδυνος σὲ ἐπαπειλεῖ!

— Ἐμέ;

— Ναί, ἐκ μέρους ἱερέως τινός· μὴ λά-
βης τίποτε ἀπὸ χεῖρας ἱερέως.

Ἡ Ἑδίττη ὑπεμειδίασε λέγουσα ὅτι ἀπὸ
τὸ μέρος τοῦτο δὲν εἶχε τι νὰ φοβηθῇ, καὶ
ἀφοῦ ἀπηύθυνε λέξεις τινὰς φιλοφρονητικὰς
πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τῆς γραίας, ἐξηκολού-
θησε τὸν δρόμον τῆς.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εὔρε
τὸν Τασίλλον καὶ τὴν μητέρα οἰκείως συνο-
μιλοῦντας· ἡ τελευταία αὕτη βλέπουσα
τὴν θυγατέρα τῆς σπεύδει εἰς προὔπαντήσιν
τῆς, ὑποτονθορίζουσα λέξεις τινὰς, αἵτινες
ἐπηνύξησαν τὴν ὠχρότητα τῆς νέας, εἶτα νεύ-
σασα εἰς τὸν νέον ὅπως ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἐν-
θαρρύνῃ, ἀπεχώρησε τοῦ δωματίου.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς μητρὸς ἔμει-
ναν σιωπῶντες, ὑπὸ ἀμηχανίας· ἐν τῷ με-
ταξὺ ἡ Ἑδίττη εἶχε καθῆσαι πλησίον τοῦ
κεντήματός τῆς, διὰ νὰ φανῇ ὅθην ἐνασχό-
λουμένη εἰς τὴν ἔργασίαν τῆς. Τότε ὁ Τα-
σίλλος ἐπλησίασε, καὶ θέτων τὴν χεῖρά του
ἐπὶ τοῦ κεντήματος, εἶπε πρὸς αὐτὴν χαμη-
λοφώνως:

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ σᾶς δοιλήσω...

Ἡ ὠχρότης τῆς Ἑδίττης, ἥτις ἐκάλυ-
πτε τὸ πρόσωπόν τῆς, ἐξέλιπε, διεδέχθη δ'
αὐτὴν ἐρυθρὰ, ὅπερ ζωηρῶς ἀμέσως ἐχρω-
μάτισε τὰς παρειὰς τῆς. Κατὰ τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην ἤρξατο νὰ πίπτῃ ἡ βροχὴ ραγ-
δαιοτέρα, ὁ δὲ κρότος τῶν βροντῶν καὶ ἡ
λάμψις τῶν ἀστραπῶν καθίστων τὴν συνο-
μιλίαν αὐτῶν ἀπαισίαν.

— Ἀκουσον, Ἑδίττη, δὲν γνωρίζω ὁ-
ποῖαν ἰδέαν θὰ σχηματίσῃς δι' ἐμέ, ὅταν
ἀκούσῃς ἐξομολόγησιν, ἣν οὐχὶ τὰ χεῖλη
μου, ἀλλ' ἡ καρδία μου θέλει κάμει... καὶ
ἐπειδὴ πρὸ πάντων πέπειχας ὅτι εἰμὶ ὁ τῆς
φίλης σου μνηστήρ... ἀλλ' ἂν καὶ δύναμαι
νὰ σοὶ ὀρκισθῶ, ὅτι οὐχὶ κουφότης, ὀλιγωτε-
ρον δὲ ἡ ἀστάθεια τοῦ χαρακτήρός μου εἶναι
τὰ κινουντά με αἰσθήματα, ὅπως σὲ ἐξορ-